

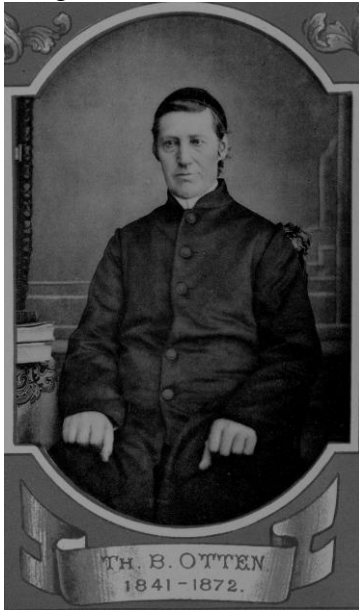
De geschiedenis van Loovelden (6)

De straatnamen op Loovelden

Toen de straatnaamgeving in de nieuwe wijk Loovelden ter sprake kwam in de gemeentelijke commissie straatnaamgeving, kwamen de leden tot de conclusie om via de straatnamen in deze wijk aandacht te besteden aan de beide gilden die Huissen nog steeds rijk is. Op die straatnamen zal in de komende Nieuwsbrieven nader worden ingegaan.

Het St. Gangulphusgilde 1777-1889

Nadat het St. Gangulphusgilde in 1753 had opgehouden te bestaan, besloot men in 1777 de draad weer op te pakken. Op 25 mei van dat jaar kwamen de gildebroeders in de kerk bijeen en besloten de 58 aanwezigen, dat de aloude tradities weer moesten gaan herleven. Het feit, dat Huissen sinds 1701 deel was gaan uitmaken van het koninkrijk Pruisen, klonk door in het feit, dat er nu officiersrangen werden ingevoerd. Voortaan was er o.a. sprake van een generaal, een kapitein en ook werden luitenants aangesteld. Op 24 juni werd er weer voor het eerst in 24 jaar koning geschoten. Op 25 juni werd de dag begonnen met een Mis voor de overleden gildebroeders waarna men ging vissen. Eén partij viste in de Strang bij Huissen terwijl de andere groep ging vissen nabij de Brouwketel. De groep die van de Brouwketel terugkeerde naar Huissen werd daar onthaald. Uit dit onthaal zou langzaam maar zeker het

vuurvechten ontstaan. De laatste dag; 26 juni ging men weer om 9 uur ter kerke om daarna de wegen te gaan schouwen. Bij deze gelegenheid trokken de gildebroeders over de wegen en keken of ze goed werden onderhouden. De zogenaamde Bielemannen die heden ten dage nog steeds bij de herdenking van het Beleg en Ontzet aanwezig zijn, symboliseren dit recht nog steeds.

Ook nadat Huissen op 1 juni 1816 deel van het Koninkrijk der Nederlanden was geworden, bleef het St. Gangulphusgilde bestaan. Echter de armoede, waarin Huissen al sinds de tweede helft van de 17^e eeuw geleidelijk aan was terecht gekomen, maakte, dat het gilde nog maar nauwelijks kon bestaan. De viering van het vijftigjarig pastoraat van pastoor Hubert Huberts in 1839 was het laatste wapenfeit, sinds de heropricting in 1777. Pastoor Th.B. Otten besloot in 1844, dat het gilde weer tot leven moest worden gewekt en zo geschiedde. Op 27 april 1844 waren er nog slechts acht leden van 1839 over ! Er kwamen tien nieuwe leden bij en daar kwamen er in de loop van

1844 nog zes bij. Deze 24 mannen vormden vanaf nu het gilde; en dan te bedenken, dat bij de heropricting in 1777 maar liefst 58 mannen toetraden tot het St. Gangulphusgilde. Vanaf 1844 leidde het St. Gangulphusgilde eigenlijk een zieltogend bestaan. Het bestuur functioneerde slecht en het enige wat men in die jaren deed, was het bijhouden van de ledenlijsten.

Pas vanaf 1883 leefde het weer een beetje op. Er werden nieuwe bepalingen aan de reglementen toegevoegd. Voortaan mocht men niet meer in een vreemde uitdossing verschijnen en de leden werden verplicht om tijdens de optrekdagen een hoed te dragen. Het zegt veel over hoe het er voor 1883 uitgezien moet hebben ! Het feit, dat het gebruik van sterke drank aan regels werd gebonden zegt iets over het gilde gedurende de periode voor de herleving. In 1889 werd besloten, dat de beide gilden van St. Gangulphus en St. Laurentius

voortaan gingen samenwerken. Hiermee werden de beide zieltogende broederschappen tot een eenheid gemaakt waardoor het voortbestaan van beide gilden werd gewaarborgd.

JHFZ

Literatuur

J.H.F. Zweers, E. Smit en W.J. van Baal, *De geschiedenis van de Huissense gilden*. Huissen, 1986.